

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Г. С. СКОВОРОДИ
ЕКОНОМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

***ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
ЕКОНОМІКИ ХХІ СТОЛІТТЯ
ОЧИМА МОЛОДІ***

МАТЕРІАЛИ
II студентської наукової конференції

26 квітня 2018 року

Харків 2018

**ПРИРОДА СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА ЯК СИСТЕМА ІНТЕГРАЦІЇ ІНТЕРЕСІВ
РІЗНИХ СУБ'ЄКТІВ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН**

Соціальне партнерство в Україні існувало з часу відновлення незалежності держави. Перший етап – становлення – характеризувався формальним залученням соціальних партнерів до прийняття важливих рішень у соціально-економічній, трудовій сферах, про що свідчить динаміка укладання, зміст генеральної угоди, колективних договорів. На час коли було прийняття Закону України “Про колективні договори і угоди”(1993р.), поняття соціального партнерства було незрозумілим. Роботодавці як соціальна група лише формувались і не брали участі у переговорах між урядом і профспілками. Профспілки мали навчитись працювати самостійно, держава ще не визначилась із функціями, стратегічними напрямками, місцем на ринку праці тощо. На другому етапі, простежується поступове наближення суспільства до усвідомлення важливості соціального партнерства не тільки як форми управління кризою, але і як механізму забезпечення економічного зростання. Практично щороку ведуться переговори з укладення генеральної, галузевих і регіональних угод. Цей етап характерний і для сучасного стану розвитку соціально-трудових відносин між робітниками, роботодавцями та державою [1]. До суб'єктів соціального партнерства належать представники уряду, представники роботодавців і найманих працівників тощо. Основним засобом соціального партнерства є колективно-договірне регулювання соціально-трудових відносин. Зміст колективних угод не охоплює всі важливі сторони соціально-трудових відносин, у зв'язку з чим не забезпечується достатній соціальних захист, не здійснюється належна підтримка і збереження знань і навичок найманих працівників [2].

Основною метою соціального партнерства на рівні суспільства є досягнення загального блага, що можливо лише за умови залучення всіх суб'єктів суспільних відносин до управління й подолання на цій основі монополізму в розподілі створеного продукту; посилення мотивації до співробітництва [2].

Система соціального партнерства в Україні не є цілком сформованою і має наступні недоліки: недорозвинені деякі елементи системи: законодавчі, організаційні, соціально-економічні тощо; зміст колективних угод не охоплює всі важливі сторони соціально-трудових відносин; недостатня кількість залучення найманих працівників до процесу колективно-договірного регулювання; недостатньо налагодженою є взаємодія соціальних партнерів на регіональному і галузевому рівнях; профспілки не виконують повною мірою своїх функцій, стосовно захисту соціально-економічних прав і інтересів найманих працівників; не має цілком сформованого класу роботодавців, як активного суб'єкту соціального партнерства; підписання колективних угод не гарантує їх сумлінного виконання, що подекуди пов'язано з невмінням і небажанням соціальних партнерів досягати компромісу; недостатньою є матеріальна база громадських організацій, які опікуються питаннями соціального партнерства [1].

Список використаних джерел

1. Гутуряк К.О. Сучасний стан соціального партнерства в Україні [Електронний ресурс]. URL: <http://intkonf.org/guturyak-ko-suchasniy-stan-sotsialnogo-partnerstva-v-ukrayini/> (дата звернення: 19.03.18).
2. Кудряченко А. Інститут соціального партнерства як чинник демократичного розвитку суспільства: світовий досвід та висновки для України [Електронний ресурс]. URL: <http://old.niss.gov.ua/monitor/juli08/19.htm> (дата звернення: 19.03.18).